

## Kapitola č. 21: Zelená

Posadila se k němu a prohlížela si ho. Na temeni měl poškozenou kůži, jako kdyby ho tam někdo praštil, ležel bez hnutí. Ale to nedávalo smysl. Vždyť ji omráčil on, dostal ji sem...tak jak to, že je tu s ní? Proč, kdyby jim pomáhal, ho taky poslali do limbu a hodili ho s ní do cely? No, to se brzy dozví. Teď jen, jak ho vzbudit...i když, lepší asi bude ho nechat se probrat.

Ani nemusela dlouho čekat. Ozvalo se tiché zasténání a už se jí naskytl pohled na Kurtise, který se snažil vydrápat na nohy. Nadzvedl se na rukách, ale opustila ho síla a opět si lehl na zem. Otevřel oči a zmateně se rozhlížel. Když uviděl Laru, pousmál se.

„Jů, ahoj...díky...že jsi počkala...“

Netrpělivě ho přerušila. „Sklapni a rozhlédni se.“

Jeho pohled putoval od ní k mřížím, ke svému prázdnému pouzdru na zbraň. „A kurňa.“

„Řekla bych to i hůř. A nechceš mi něco vysvětlit?“

Pokrčil obočí. „Taky bych docela potřeboval něco vysvětlit...třeba kdo mě omráčil, když jsem vybíhal z labu...“

„Cože? Ale to...“ nemohla najít slova. Něco bylo zatraceně špatně. A tušila, že v tom má prsty jejich známý Mr. Nephilim.

---

Anne se na něj nechápavě dívala, zděšená tím, že jí na tomhle monstře záleželo. Kurtis – a byl to vůbec on? – stál naproti ní s úšklebkem. Viděl, že nemrtvá neví, co má dělat. Vždyť musí amulet zničit...a on ho má u sebe...ale jak? Je to její příbuzný, i když vzdálený. Jeden z mála lidí, pro které by dala ruku do ohně. Tak co má sakra dělat...

Nakonec se rozhodla. Stát na straně světla...“Kurtisi...“ zašeptala, „...promiň.“ Namířila na něj zbraň a stiskla spoušť.

---

Zarazil se. „Neslyšela jsi výstřel?“ zeptal se.

„Něco na ten způsob. Jen...kde je Anne? Tu už asi neomráčí, co?“

„Leda že by jí rozporcovali jako dávky k večeři pro ty žoldáky.“

„No fuj. Ale teď už s tím přestanem, měli bychom se nějak dostat pryč...“ natáhla ruku mezi mříže, nebo se o to spíš pokusila. V mezerách to sice vypadalo, že nic není, ale ona nahmatala pevnou, jakoby ledovou stěnu. Když se jí dotkla prsty, zmodrala. „Sakra. To asi taky bude nějaký z jeho triků.“

„Tak co dál?“

Vzdychla a prohrábla si vlasy. „Čekat. A doufat...“

---

Záblesk zeleného světla a byl pryč. Ze stěny za ním vyprskla omítka, jak do ní narazila kulka, jemné částičky ve vzduchu se jí lepily na kůži. Ale to už jí došly nervy. „Tak už do hajzlu, co to znamená?“ zaječela a vrazila vši silou do stěny, jak se snažila si vybít vztek. Nechácala to, to nemohl být Kurtis!

Zelená.

Zarazila se a začala uvažovat. Ten záblesk. Zelený... vše se jí začalo v hlavě dávat dohromady. Znovu se otočila a zařvala na celou budovu:

„Kde jsou, Karle?!“